

var alligevel ikke rigtig modig overfor ham. Erindringen om, at han af alle Mænd var den, der vistnok havde været nærmest ved at faa Herredømme over hende, gjorde hendes Holdning lidt usikker. Især var hun paa sin Post, efter at han paa sin Side var bleven dristigere, ja ligefrem syntes at gøre Tilnærmelser. Hun sad netop og tænkte paa, at det vistnok ikke kunde være tilfældigt, naar han havde trykket hendes Haand saa fast, da han hjalp hende op i Vognen. Han var ogsaa et Par Gange rykket hende saa nær, at hun havde maattet flytte sig lidt for at undgaa, at deres Legemer berørte hinanden under Vognens Skumplen. Saa stor Tilfredsstillelse hun end følte ved hans Gøren-Haneben, navnlig naar hun tænkte paa Jakobe, foruroligede det hende dog at mærke, hvordan Rollerne var i Færd med at ombyttes imellem dem, saa at hun, der begyndte som Forfølgeren, nu var nærved selv at blive den jagede.

Ikke desmindre lod hun stadig Munden løbe, brugte sin dunkantede Vifte og lo overgivent. Pantheon, Trajansøjlen, Titusbuen, — alt gled forbi, uden at hun i Grunden saae noget.

Først Synet af Amfiteatret gjorde hende igen et Øjeblik nærværende. Her overvandt hun endog sin Magelighed og stod af Vognen for at komme ind og se Arenaen.

„Vi skulde jo have været i Madrid for at se en Tyrefægtning,“ fortalte hun paa sit Østergades-Københavnsk, mens hun ved Pers Arm forsvandt ind gennem de halvmørke, kølige Gange, der førte til den uhyre Stenkedels ørkenagtige Indre. „Men den dumme Kolera kom os i Vejen. Det var rædsom ærgerligt!“

Mens Per uvilkaarligt grebes af Stedets histo-